

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1392/2015
20.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Н.П. из К., чији је пуномоћник М.К., адвокат из К., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа за ванредне ситуације у Крагујевцу, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4376/14 од 30.10.2014. године, у седници одржаној 20.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужене и **ПРЕИНАЧУЈУ СЕ** пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 2702/13 од 12.03.2014. године, у ставу I изреке и пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4376/14 од 30.10.2014. године, у ставу првом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му исплати разлику накнаде плате за време коришћења годишњег одмора за период од 12.05.2008. године до 12.05.2011. године и плаћеног одсуства за фебруар 2009. године и новембар 2010. године, са припадајућом законском затезном каматом.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 бр. 2702/2013 од 12.03.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћеног дела накнаде зараде за време коришћења годишњег одмора (за период од 12.05.2008. до 12.05.2011. године) и на име плаћеног одсуства (за фебруар 2009. и новембар 2010. године) исплати износе ближе означене у изреци са припадајућом законском затезном каматом по доспелости сваког појединачног месечног износа до коначне исплате. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове поступка од 39.812,00 динара са законском затезном каматом од 12.03.2014. године.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4376/14 од 30.10.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 2702/13 од 12.03.2014. године, у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је

решење о парничним трошковима и предмет у укинутом делу враћен Основном суду у Крагујевцу на поновни поступак.

Против правноснажне другостепене пресуде, законски заступник тужене је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и потребе уједначавања судске праксе, са позивом на одредбу члана 404. сада важећег Закона о парничном поступку, која одговара одредби члана 395. раније важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09).

Решењем Р1 190/15 од 25.06.2015. године Апелациони суд у Крагујевцу је предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној због потребе уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд је оценио да постоји потреба уједначавања судске праксе у смислу члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11).

Одлучујући о ревизији тужене у смислу члана 399. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу запосленом код тужене, није исплаћивана накнада за коришћење годишњег одмора у периоду од 12.05.2008. до 12.05.2011. године и плаћено одсуство за фебруар 2009. и новембар 2010. године, у пуном износу, већ умањена за 10% у односу на зараду у периоду када је радио. Висина разлике зараде за спорни период утврђена је путем налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке. Првостепеном пресудом тужена је обавезана да тужиоцу исплати разлику плате за спорне периоде, јер тужиоцу припада право на накнаду плате за време коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства у истом износу као да је радио, у смислу члана 32. Закона о платама државних службеника и намештеника. Побијаном другостепеном пресудом потврђен је овај део првостепене пресуде.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужене указује да је у побијаним нижестепеним пресудама погрешно примењено материјално право.

Према члану 146. став 1. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 63/09) који је важио у спорном периоду, полицијски службеници и други запослени у Министарству унутрашњих послова имају право на плату која се састоји од основице, коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност посла. Висину коефицијента из става 1. овог члана утврђује министар актом о платама запослених, уз сагласност Владе (члан 146. став 3. Закона). Због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе посла, рада на дан празника који је нерадан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурстава, приправности и других видова нередовности у раду, чланом 147. став 1. овог закона прописано је да се запосленима у министарству могу утврдити

кофицијенти за обрачун плате који су од 30 до 50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог закона.

На основу овлашћења из члана 146. став 3. Закона о полицији, министар је 26.06.2006. године донео Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, којим је утврђена висина коефицијената из чл. 146. став 1. и 147. став 1. овог закона. Међутим, према члану 9. став 1. тог правилника, запосленима у МУП-у припада и стимулативна накнада у висини од 10% на плату за време проведено на раду, као и у току привремене неспособности проузроковане повредом која је наступила у вршењу или поводом вршења службе. Према ставу 2. овог члана, право запослених на стимулативну накнаду искључено је за време одсуства са рада која нису обухваћена ставом 1. овог члана, као и у случају искључења запосленог из службе, за време док траје искључење.

Правилник о платама запослених у Министарству унутрашњих послова из 2006. године прави разлику између коефицијената (основног и додатног) и стимулативне накнаде предвиђене чланом 9. тог правилника, која представља посебан вид накнаде на коју запослени имају право само за време проведено на раду и за време привремене спречености за рад проузроковане повредом у вршењу или поводом вршења службе. У осталим случајевима одсуства са рада, где спада и период коришћења годишњег одмора и плаћено одсуство, запосленима не припада право на ову накнаду, па је стога тужбени захтев тужиоца за исплату разлике зараде у спорном периоду неоснован.

Врховни касациони суд је имао у виду да је чланом 32. Закона о платама државних службеника и намештеника предвиђено право на накнаду за време годишњег одмора и плаћеног одсуства, обрачунато у истом износу као и да је запослени радио, али у конкретном случају нема места примени наведене одредбе.

Будући да се запосленима код тужене плата обрачунава применом коефицијената прописаних Правилником о платама запослених у Министарству унутрашњих послова, који је био донет у спровођењу Закона о полицији важећег у спорном периоду, произилази да овај правилник не представља подзаконски акт у односу на Закон о платама државних службеника и намештеника, како је то наведено у нижестепеним пресудама, па нема места примени овог закона, приликом обрачуна накнаде плате тужиоцу за време одсуства са рада – коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства.

С обзиром на наведено, и да је чланом 9. став 2. овог правилника искључено право запослених у МУП-у на стимулативну накнаду од 10% за време коришћења годишњег одмора, тужиоцу не припада тражена разлика зараде, па је тужбени захтев одбијен као неоснован.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 407. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**